

ע"פ 55972/06/19 - הינדרי אבנר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 55972-06-19 הינדרי אבנר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90505524273

בפני כבוד השופטת אילונה לינדנשטראוס
המערער הינדרי אבנר ע"י ב"כ עו"ד עו"ד יוסף ויור
נגד
המשיבה מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז הצפון
פסק דין

1. לפני ערעור על החלטות בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (כב' השופט בסאם קנדלפת) מיום 10.6.19 ומיום 19.6.19 (תת"ע 5856-07-16) לפיהן נדחתה בקשת המערער לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו ביום 17.8.2016.

כתב האישום וההליכים בבית המשפט קמא

2. נגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות, לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961. לפי כתב האישום, נהג המערער ביום 22.12.15 בשעה 13:51 בכביש 75, בדרך עירונית בה מותרת מהירות של 50 קמ"ש, במהירות של 82 קמ"ש (להלן: **הדו"ח**).

3. העבירה תועדה באמצעות מצלמה מסוג א/3 ונשלחה למערער הזמנה לדיו בבית המשפט קמא, ליום 17.8.2016. המערער לא התייצב לדיון ומשכך, הורשע ונגזר עליו קנס בסך של 700 ₪.

4. ביום 4.6.19 הגיש המבקש בקשה לביטול פסק הדין. בבקשה נטען כי המערער איננו זוכר שקיבל אי פעם הזמנה למשפט ומעיון בכתובת הרשומה בדו"ח מתברר שהכתובת שגויה, שכן באותו זמן הוא התגורר ברחוב הרי יהודה 15 גני תקווה, ולא במס' 60/32 באותו רחוב, כפי שצוין בדו"ח. ביום 3.6.19 קיבל המערער הודעת עיקול מלשכת ההוצאה לפועל בגין הקנס שנגזר עליו וכך נודע לו על הדו"ח ועל הדיון שהתקיים. על כן, טען המערער כי חובת הצדק מחייבת את ביטול פסק הדין. לחלופין הוא טען, כי יש לו טענות הגנה טובות, שכן הוא לא עבר את העבירה. הוא מנהל עסק שברשותו כעשרים רכבים המוצמדים לעובדים והוא עצמו נוהג ברכב אחר, שאת פרטיו מסר. הדו"ח הוצא על שמו משום שהוא רשום כבעל הרכב, אך מי שעבר את העבירה מושא הדו"ח הוא מי שנהג ברכב, שיתכן שהמערער יוכל לזהותו לאחר עיון בצילום המתעד את העבירה. עוד טען המערער להעדר אמינות המצלמה שבאמצעותה נאכפה העבירה.

5. בהחלטה מיום 10.6.19 ציין כב' השופט קמא כי הוא לא מצא בבקשה נימוק המצדיק את קבלת הבקשה ופתיחת התיק מחדש, כשלוש שנים לאחר סגירתו. עוד צוין כי המערער הוזמן כדין אך הזימון חזר בציון "לא נדרש" וחזקת המסירה לא הופרכה. בנוסף, אין חשש ממשי לעיוות דין. על כן, נדחתה הבקשה.

6. ביום 18.6.19 הגיש המערער בקשה לעיון חוזר. נטען בבקשה כי לאחר ההחלטה המערער הצליח לאתר בקלסר הרלוונטי מי נהג ברכב במועד העבירה ועל כן, ייגרם לו עיוות דין ממשי אם פסק הדין לא יבוטל. המערער מסר את פרטי הנהג וצירף את צילום כריכת הקלסר בו מופיע שם הנהג וכן תצהיר של הנהג, המאשר כי הוא שנהג ברכב במועד הרלוונטי.

7. בהחלטה מיום 19.6.19 ציין כב' השופט קמא כי בית המשפט סיים מלאכתו בתיק וכי לפי פסיקת בית המשפט העליון, הטענה שאדם אחר נהג ברכב איננה מסוג הטענות המקימות עילה לביטול פסק הדין. משכך, נדחתה הבקשה לעיון חוזר.

נימוקי הערעור

8. בהודעת הערעור טוען המערער כי הוא הגיש את הבקשה לביטול פסק הדין מיד לאחר שנודע לו עליו. על כן, לא היה מקום לדחות את הבקשה בשל המועד בו הוגשה. עוד חוזר המערער על טענתו כי הוא לא הוזמן לדיון וכי הטעמים אותם העלה בבקשה מקימים עיוות דין אשר הצדיק את ביטול פסק הדין.

9. בדיון שהתקיים בפניי ביום 5.11.2019 חזר המערער על טענותיו והוסיף כי הוא ביסס את טענתו ולפיה הוא לא נהג ברכב במספר ראיות ובכלל זה אישור מטעם העבודה לגבי זהות הנהג ברכב והעובדה שהעבירה בוצעה ליד מקום מגורי הנהג בנצרת. בנסיבות אלה, לטענתו, "הכמות עושה פה את האיכות" ויעשה צדק אם מי שנהג ברכב הוא שיקבל את הדין ומשכך, ייגרם לו עיוות דין אם פסק הדין לא יבוטל. באותו דיון ניתנה למערער שהות על מנת לאתר מסמכים המעידים שהוא הודיע למשרד הרישוי על שינוי כתובתו או כי הוא שהה בחו"ל במועד הרלוונטי לביצוע העבירה, אך בהודעתו מיום 19.11.19 הוא מסר כי לא אותרו מסמכים כאמור וכי הוא שהה בישראל במועד הרלוונטי. המערער הוסיף כי גם אם טענת "אדם אחר נהג" היא נפוצה, אין הדבר אמור להביא לדחיית הערעור, בפרט כאשר בקשתו לביטול פסק הדין הוגשה זמן קצר לאחר שנודע לו על פסק הדין וכשאינ מדובר בבן זוג הלוקח על עצמו את האשמה, אלא במקום עבודה עם עשרות רכבים וכשיש ראיה המלמדת כי הרכב צמוד לעובד ספציפי.

תגובת המשיבה לערעור

10. המשיבה מבקשת לדחות את הערעור. לטענתה, החלטת בית המשפט קמא היא נכונה בנסיבות העניין ואין מקום להתערבות של ערכאת הערעור בה.

11. המערער פנה בשיהוי ניכר לבית המשפט קמא בבקשה לבטל את פסק הדין שניתן בהעדרו, הוא זומן כדין וטענותיו לעניין הטעות בכתובת נטענו בעלמא וללא תימוכין, כאשר גם לאחר הדין הוא לא הציג מסמכים התומכים בטענתו זו.

12. הטענה לפיה אדם אחר נהג ברכב איננה מהווה עילה לביטול פסק הדין ואיננה מצביעה על עיוות דין, כפי שנפסק בבית המשפט העליון. עניינו של המערער איננו שונה מהותית מהמקרים שנדונו בפסיקה אליה הפנה בטיעונו. גם בעניינו של המערער מדובר בטענה סתמית ולקונית. בבקשתו הראשונה בבית המשפט קמא הוא טען כי "אולי יוכל" לזהות את הנהג שנהג לאחר שיראה את התצלום ובבקשתו לעיון חוזר טען כי הצליח לאתר בקלסר גלי הרכב את הנהג וצירף תצהיר מטעמו, אך לא הוא ולא המצהיר לא הסבירו את יכולתם לזכור מה היו מעשיהם לפני למעלה מארבע שנים ולא צורפו אותם מסמכים מהקלסר וכן לא ניתן הסבר לשוני המהותי בנימוקי הבקשה ומדוע המערער לא טען זאת כבר בבקשתו הראשונה ולא עשה כבר אז את הבירור המתבקש. לעניין זה מפנה המאשימה לרע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סלאם ואח' (25.3.2018).

13. לעניין הטענה לעיוות דין בכל הנוגע למצלמות מסוג א'3 מפנה המשיבה לפסיקת בית המשפט העליון ולפיה פסק הדין בעניין בדראן אשר ניתן בבית משפט השלום לתעבורה בעכו, אינו פוסל את מצלמות הא'3 ואינו מהווה תקדים מחייב ואף לא הלכה מנחה ואין בעצם קיומו כדי להצדיק הארכת מועד להישפט או ביטול פסק דין שניתן בהעדר. בעניין זה מפנה המשיבה לפסיקת בית המשפט העליון ברע"פ 1771/19 ורע"פ 2375/19, ליאור עבודי ויעקב שחר נ' מדינת ישראל, (1.7.2019).

דין והכרעה

14. דין הערעור להידחות.

15. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 קובע כי בית המשפט רשאי לבטל פסק דין שניתן בהעדר הנאשם, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

בבקשתו לביטול פסק הדין, אותה הגיש המערער בבית המשפט קמא, הוא לא הראה כי מתקיים בעניינו אחד מהתנאים האמורים:

16. טענת המערער כי הוא לא זומן לדין, נטענה על ידו בעלמא ובלא כל תימוכין. המערער טען כי הוא "אינו זוכר שקיבל אי פעם הזמנה למשפט" וכי הכתובת שצוינה בדו"ח שגויה. דא עקא, שהמבקש לא תמך טענה זו במסמכים - לא בבקשה לביטול פסק הדין ולא בבקשה לעיון חוזר ואף משניתנה לו ההזדמנות, במסגרת הערעור דנן, לתמוך טענתו זו בראיות, הוא הודיע כי אין בידיו מסמכים כאמור. בנסיבות אלה ומשדבר הדואר שנשלח למבקש חזר בציון "לא נדרש", בדין קבע כב' השופט קמא כי חזקת המסירה לא נסתרה.

17. גם הטענה לעיוות דין נדחתה בדין על ידי בית המשפט קמא. בפסיקת בית המשפט העליון נקבע, כי טענת נאשם כי הוא עצמו לא נהג ברכב, איננה מבססת חשש לעיוות דין כלפיו. (ראה: רע"פ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל (28.11.2013) וכן הפסיקה אליה הפנתה המשיבה בתגובתה.

18. יתרה מכך, שלא כטענת המערער, בבקשתו לביטול פסק הדין הוא טען טענה זו בעלמא, בלא שציין מי נהג ברכב במועד הרלוונטי, אלא רק טען ש"לאחר שיראה את הצילום אולי יוכל לזהות את הנהג" וממילא בלא שצירף תצהיר מפורט של הנהג התומך בטענתו זו. משכך, בצדק דחה כב' השופט קמא טענה זו, עת קבע כי אין חשש ממשי לעיוות דין. רק בבקשתו לעיון חוזר פירט המבקש טענה זו ביתר פירוט, תוך שציין את שם הנהג ואת הראיות המלמדות על כך, אך הוא לא העלה כל טעם מוצדק לכך שהטענה לא נטענה על ידו באופן מפורט מלכתחילה, תוך תמיכתה בראיות שהיו כבר אז בידיו. לפיכך, בדין דחה כב' השופט קמא את הבקשה לעיון חוזר.

19. טענת מערער לעניין אמינות מצלמות הא'3 נטענה אף היא בעלמא, בלא שהמערער פירט דבר לבד מטענתו, הנעדרת אסמכתא כלשהי, כי "לפי דיני הראיות והפסיקה קיימים פגמים במכשיר... כך שהתוצאות הנמדדות בהן אינן נכונות ואינן קבילות על בתי המשפט". מכל מקום, ככל שהמבקש נסמך על פסק הדין של בית משפט השלום לתעבורה בעכו בעניין בדראן, הרי שאין בפסק דין זה כדי לקבוע ממצא פוזיטיבי כלשהו לעניין אמינות המצלמות או כדי להוות הלכה מחייבת או מנחה, באופן המצדיק את ביטול פסק הדין. לעניין זה, ראה פסיקת בית המשפט העליון אליה הפנתה המשיבה בתגובתה.

20. על יסוד האמור לעיל, הערעור נדחה.

המזכירות תמציא פסק דין זה לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ז שבט תש"פ, 12 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.